

ČÍRKEV JE VÍCEROZMĚRNÁ

Foto: Roman Albrecht - Člověk a víra

Stále ještě se, vážení a milí, procházíme eucharistickou modlitbou. Dostáváme se v ní k části, u které – přízně si to poctivě – často přepínáme na autopilota, jednak ji známe důvěrně, protože je pokaždé stejná, jednak se zdá, že se při ní nic významného neděje.

Opak je pravdou, drazí kolegové! Jakkoli dosáhla eucharistická modlitba svého vrcholu ve slovech ustanovení, bylo by chybné ignorovat její následující části. A těmi jsou pro nás dnes přímluvné prosby za živé i zemřelé.

V těchto prosbách totiž zaznívá několik důrazných připomínek toho, že slavíme-li eucharistii, slavíme jako celá církev. Jednou z nich jsou například jména papeže a biskupa, respektive biskupů. V tu chvíli si můžeme uvědomit, že Kristus světil slavení eucharistie apoštolům – a jejich nástupci jsou právě biskupové v čele s biskupem římským, Petrovým nástupcem, tedy papežem.

Slavíme-li, slavíme ve společenství. Z jakéhokoli slavení eucharistie má prospěch celá církev, od pólů k rovníku, na všech kontinentech. Kterýkoli kněz slaví mši, slaví ji jako zástupce svého biskupa, který ho na kněze vysvětil. A biskupové katolické církve žijí svou biskupskou službu v jednotě s papežem.

Tyto prosby nás – podobně jako přímluvy v závěru bohoslužby slova – mohou také léčit z určité sebestřednosti. Nejsem tu jen já – jsou tu i ostatní křesťané a vůbec všichni lidé dobré vůle. Není tu jen moje farnost, můj kostelíček, moje hnízdečko – je tu i církev na celém světě, v mé diecézi i v jiných krajích,

zemích a světadílech; církev, která třeba právě teď trpí pronásledování, nenávisť, násilí – a zrovna třeba právě pro jednotu s papežem.

JEDNOU NOHOU V NEBI

Tyto prosby mají ještě jeden výrazněji přesah. Uvědomujeme si totiž, že církev není omezena jen na svou viditelnou tvář v tomto světě. „Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají!“ upozorňuje nás list Židům (Žid 12, 1); a apoštol Pavel dokonce připomíná: „Stali jsme se divadlem světu, andělům i lidem.“ (1 Kor 4, 9) A sv. Jan Pavel II. k tomu poznamenal: „Zatímco slavíme Beránkovu oběť, připojujeme se k nebeské liturgii a k onomu nesmírnému zástupu, který volá: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“ (Zj 7, 10)“

Je to pozoruhodné, že? Slavením liturgie zde na zemi se připojujeme ke slavení liturgie ve slávě nebes, před Božím trůnem – a naopak k našemu slavení se přidávají celá nebesa. Vždyť kde je Bůh, tam jsou všichni ti, kdo patří k němu. Proto vzpomínáme v eucharistické modlitbě také svatě a svěťce Boží, na prvním místě Pannu Marii.

Jan XXIII. kdysi stanovil, že v první eucharistické modlitbě má být s Pannou Marií jmenován i svatý Josef, její snoubenec. A papež František nedávno rozhodl, že tomu tak má být i v ostatních eucharistických modlitbách. Je to správné – rodina má být přece pohromadě.

Ještě na jeden rozměr církve bychom neměli zapomenout. K církvi rozhodně patří i ti, kteří už zemřeli, už opustili tento svět, ale dosud nepatří mezi zástupy světců v ne-

beské slávě, dosud ještě potřebují naše modlitby. Také na ně vzpomínáme v eucharistických modlitbách, také jim náleží místo ve společenství církve. Připomínají nám, že církev jakožto Kristovo tělo není omezena prostorem a časem a že láska je silnější než smrt.

AŽ SE STĚNY TŘESOU!

Eucharistická modlitba je zakončena chvalozpěvem, takřčenou doxologií. Když se do ní pozorně zaposloucháme, uvědomíme si, že vlastně vše, co kněz do této chvíle jménem církve a na Kristově místě říkal, bylo adresováno Otci. Tato modlitba shrnuje celou eucharistickou modlitbu a jakoby říká:

„Otče, pohleď na nás, jako bys hleděl na svého jediného Syna, vždyť my tu stojíme v jeho jménu a na jeho místě. Skrze něho – neboť on nám zjednal přístup k tobě jako pravý Bůh a pravý člověk. S ním – neboť on je zde přítomen mezi námi. V něm – neboť my jsme jeho tělem, které vytváří a sjednocuje Svätý Duch. A proto jenom skrze něho a s ním a v něm je tvoje všechna čest a sláva.“

Na tento chvalozpěv odpovídáme všichni slovem Amen. Sv. Jeroným na přelomu 4. a 5. století poznamenal, že při tomto „amen“ se v Římě třásly stěny – tak mohutná byla odezva lidu, který tímto slovem přijímal vše, co bylo řečeno, za vlastní. A co my? Stojíme si za tím, co za nás řekl naším jménem kněz? A vůbec, stojíme o to, aby se to všechno na nás vyplnilo? Jestliže ano, ať taky naše Amen stojí za to – jen ať se stěny třesou!

Úspěšné třesení přeje otec Zdeněk Drška

Rytíř Neposkvrněné

Příběhy ze života svatého Maxmiliána Kolbeho. Piše a kreslí Czina.

Část druhá: Vždy ve službě

Když se otec Maxmilián vrátil do Polska, všichni čekali, jak tento mladý, podnikavý, vynalézavý mladík obohatí místní společenství. Ovšem otec Maxmilián přijel s podlomeným zdravím, byl slabý a vůbec nevypadal slibně. Jeho kázání byla nudná a lidé se ho stranili. Zdraví se mu nelepšilo, a protože sám sebe vůbec nešetřil, musel léčení dostat příkazem od představených. Ale ani v léčebně v horách nepolevoval v evangelizační činnosti.

